

chiều đông đợi người

một làn khói xám lang thang
nhà ai mái ngói nhuộm vàng hoàng hôn
trên không tiếng quạ kêu dồn
vỗ đôi cánh nặng chở buồn lên cây
đường xưa tuyết trắng phủ đầy
tìm đâu cho thấy vết giày khách qua
ngày ngày mỗi mắt trông xa
chỉ nghe ảo khúc tình ca vọng về
giật mình tỉnh giấc hoang mê
chiều thôi tựa cửa tái tê đợi người

t h a n h h à